

лозията да търси плодове, или пъкъ се спира при планинскитѣ потоци да лови пѣстърва или да мами съ опашката си глупавия ракъ.

Прѣзъ есенъта лисицата пъкъ чака наготово. Прѣзъ това врѣме ловцитѣ отиватъ да ловятъ птици. Докато ловецътъ отиде сутринъта да прѣгледа дали се е уловило нѣщо на примката, кума лиса го е вече изяла.

Ето че настѣпва и зимата. Сега кума лиса ще погладува. Ала, за щастие, тя намира хвърлени нѣколко кѣса вкусно месо. Изяда първия — харесва ѝ, изяда втория и той ѝ се харесва; но третиятъ кѣсъ е, който ще ѝ покоси живота! Щомъ като посегне върху него, изведнѣжъ щраква капанъ и лисицата е вече уловена, но само за единия кракъ. Дърпа се, извива се и най-послѣ сполучва да се отърве, слѣдъ като остава тамъ уловения си кракъ. Отива си тя прѣбита, съ три крака къмъ дупката и е въ надежда, че слѣдъ като оздравѣе, пакъ ще посѣти нѣкой курникъ и ще си отмъсти за загубата.

Д. П. Николовъ.

